

SRCE KAO DŽEPNI SAT

Proživljavajući posljednje otkucaje života u srčanom ritmu, u ritmu otkucaja džepnoga sata, zaboravljeni i napušteni starac, šezdeset i dvogodišnji Ljudevit Gaj promatra gradsku zagrebačku vrevu na Gornjem gradu i vlastiti život izmijenjenije, mudrije, prisebnije. Pada neprestano topla travanjska kiša.

– Doista bih htio provesti posljednje dane u Krapini, na rodnoj zagorskoj grudi. Tamo sam se rodio, tamo bih htio i umrijeti. Tamo sam započeo život, tamo ću ga i završiti. Barem u snovima –, uzdahne otužno Ljudevit Gaj sjedeći oznojen u svojoj tiskari u Ćirilometodskoj ulici u Zagrebu.

Ipak posljednji put posjećuje svoju malu i skromnu rodnu kuću u voljenoj Krapini. Učas je sjeo ispod stare lipe u vlastitu dvorištu. Promatra nebeske ptice na prostranom nebeskom svodu. Divi se tim bićima i zavidi im na njihovoj bezgraničnoj slobodi. Gleda prepun miline rodnu Krapinu, Trški vrh, zelena brda koja je okružuju i sve njezine ljepote u kojima je kao dječarac neizmjereno uživao. Svjestan je da će uskoro sklopiti umorne oči, da će mu srce zastati, da džepni sat više neće navinuti i da će pasti u dubok san iz kojega ga ni majka Julijana više neće buditi kao nekada. Postaje rajska ptica koja leti u veličanstvenu jatu preko prostranstava raja.

Obronci visoke Zagrebačke gore nježno se grle s mrakom. Gleda Ljudevit Gaj mutno kroz prozor u blijedu daljinu. Staračko srce i džepni sat monotono otkucavaju posljednje trzaje. Sklapaju se umorne oči, zaustavlja se srce, sat više ne otkucava. Pada topla travanjska kiša, krupna i dosadna.

Na sprovodu na Jurjevskom groblju na drveni lijes slavnoga i nekada utjecajnoga hrvatskoga političara i jezikoslovca, novinara i književnika sletio je bijeli golub. U trenutku spuštanja lijesa u mračan grob poletio je u nebesku visinu, u vječni život. Uspomena na Ljudevita Gaja još nije propala jer se nastavljaju otkucaji njegovih djela u srčanom ritmu, u ritmu otkucaja džepnoga sata. Na nebu je duga. Rajska ptica svakodnevno prelijeće Krapinu.